

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kűchlerové, Ph.D. a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **Strojírna Litvínov, spol. s r. o.,** IČ 25405756
sídlem Na Pavlu 2155, Litvínov

zastoupena advokátem JUDr. Radkem Spurným
sídlem Míru 33/9, Duchcov

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. února 2022, č. j. 6399/1.30/21-5,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 16. 4. 2022 domáhá snížení pokuty uložené rozhodnutím žalovaného ze dne 14. února 2022, č. j. 6399/1.30/21-5, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 4 odst. 1 písm. j) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“) a podle §

90 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), k odvolání žalobkyně zčásti změnil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj ze dne 9. září 2021, č. j. 6239/8.30/21-18 (dále jen „správní orgán I. stupně" a „prvoinstanční rozhodnutí"), a z části odvolání zamítl.

2. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinou ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce. Toho se podle zmíněných rozhodnutí dopustila tím, že neurčila „pověřenou osobu", tj. konkrétní kompetentní fyzickou osobu, která odpovídá za organizaci a řízení bezpečného provozu zdvihacího zařízení – mostového jeřábu, čímž žalobkyně porušila § 102 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce"). Za uvedené jednání jí byla uložena pokuta ve výši 280 000 Kč.

3. Výrokem I. napadeného rozhodnutí byl výrok I. prvoinstančního rozhodnutí změněn tak, že slova *„podle zjištění inspektora inspekce práce z Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj, při kontrole zahájené dne 10. 12. 2020 a vykonané v provozu na adrese účastníkem řízení dne 23. 11. 2020 protokolárně převzatého pracoviště, hala chemie, pole D, - areál společnosti ZVU STROJÍRNY, a. s., IČ 25267141, ulice Kampelíkova 758/4, Hradec Králové, ČR, v souvislosti s kontrolou příčin a okolností pracovního úrazu zaměstnance účastníka řízení – pan M. Ch., pracující na základě pracovní smlouvy, od 25. 10. 2016, jako zámečník, zaměstnavatelem proškolený i jako jeřábník a vazač (Pracovní úraz ze dne 8. 12. 2020, v cca 10:20 hod., v uváděném provozu, hala chemie, pole D, kde M. Ch.se spolupracovníkem, zaměstnancem účastníka řízení V. K., [vyškolený jeřábník a vazač], pomocí dvounosníkového mostového jeřábu typu VUDUT 20/5t, ev. č. Z302 prováděli přemístění demontovaného sloupu karuselu SK 50A, o výšce cca 6,2 m a hmotnosti cca 15 tun, postaveného na výšku, přičemž došlo k zachycení vázacího prostředku o výstupek v horní části sloupu karuselu a tak M. Ch., podle vlastního rozhodnutí, za použití dvoudílného hliníkového žebříku vysunutého do výšky cca 6 metrů a opřeného o sloup karuselu vylezl na horní část sloupu karuselu, kde pak došlo k přimáčknutí těla M. Ch. pohybující se kabinou jeřábu, který v tu chvíli z podlahy haly dálkovým ovládáním ovládal V. K.n a došlo ke zranění M. Ch.), účastník řízení nedodržel povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce, stanovené v § 102 zákoníku práce, neboť dne 8. 12. 2020, v uváděném provozu a na zmíněném pracovišti, účastník řízení neurčil „pověřenou osobu", tj. konkrétní kompetentní fyzickou osobu, která odpovídá za organizaci a řízení bezpečného provozu zdvihacího zařízení - mostového jeřábu typu VUDUT 20/5t, ev. č. Z302 při manipulaci s břemeny, jak to požaduje čl. 4.2 a čl. 4.3.3 technické normy ČSN ISO 12480-1. Na uváděném pracovišti v odpovědnosti účastníka řízení, kde při používání zdvihacího zařízení nikdo neorganizoval práci a bezpečný provoz zdvihacího zařízení při přemisťování rozměrného a hmotného břemen, vznikalo nebezpečí kontaktu těla fyzické osoby s pohyblivou částí používaného zdvihacího zařízení nebo se samotným břemenem a riziko vzniku podmínek, které mohly vyústit až v poškození zdraví fyzické osoby. Účastník řízení porušil ustanovení 102 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, vztahující se k povinnosti zaměstnavatele vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímáním opatření k předcházení rizikům."* byla nahrazena slovy: *„nedodržel povinnost při zajišťování bezpečnosti práce stanovenou v ust. § 102 odst. 1 zákona č. 262/2006, zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ¨zákoník práce¨), neboť dne 8. 12. 2020 na převzatém pracovišti ¨hala chemie, pole D¨ - areál společnosti ZVU STROJÍRNY, a. s., IČO 25267141, na adrese Kampelíkova 758/4, 500 04 Hradec Králové,*

nevytvářel bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, když k tomu dni, tj. k 8. 12. 2020, ve smyslu čl. 4.2 a 4.3.3 technické normy ČSN ISO 12480-1 Jeřáby – Bezpečné používání – Část 1: Všeobecně neurčil tzv. pověřenou osobu coby osobu odpovědnou za dodržování požadavků uvedených v technické normě ČSN ISO 12480-1 Jeřáby – Bezpečné používání – Část 1: Všeobecně a dalších požadavků vyplývajících z konkrétního případu použití jeřábu, tj. osobu odpovídající za organizaci a řízení bezpečného provozu zdvihacího zařízení - mostového jeřábu typu VUDUT 20/5t, ev. č. Z302 při manipulaci s břemeny.“

II. Obsah žaloby

4. Úvodem žalobkyně zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení a uvedla, že svou žalobu podává zejména na základě § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), a domáhá se tedy snížení trestu uloženého rozhodnutím prvoinstančním, ve znění napadeného rozhodnutí.

5. Tento svůj požadavek odůvodnila zejména tím, že uložený trest byl stanoven ve zjevně nepřiměřené výši s ohledem na to, že žalobkyně je trestána toliko za neurčení tzv. pověřené osoby, odpovědné za dodržování požadavků technické normy stran provozu zdvihacího zařízení. Žalobkyně pak připomíná, že správní orgány vzaly za prokázané, že žalobkyně v dokumentu *„Posouzení rizik stroje, stroj karusel SK50, demontáž stroje"* dostatečně vyhodnotila a popsala nebezpečí a rizika spojená s užíváním zmíněného stroje a zároveň stanovila opatření k jejich eliminaci. Stejně tak bylo prokázáno, že všichni zaměstnanci žalobkyně byli řádně proškoleni a měli potřebné zkoušky.

6. Žalobkyně sice připouští, že zmíněný proces eliminace rizik nebyl završen jmenováním pověřené osoby, ale zároveň je toho názoru, že i kdyby tomu tak bylo, nezabránilo by to pracovnímu úrazu, ke kterému došlo, jelikož povřená osoba nemusí být nepřetržitě přítomna při provozu zdvihacího zařízení. Samy správní orgány pak připustily, že k pracovnímu úrazu by mohlo dojít i pokud by pověřená osoba jmenována byla. Žalobkyně je pak přesvědčena, že by se tak ve skutečnosti i stalo, a pověřená osoba by tedy pracovnímu úrazu nezabránila. Dále pak žalobkyně připomněla, že ke vzniku pracovního úrazu přispělo i jednání poškozeného, který vybočil z běžného výkonu práce a dopustil se excesu, jelikož se neřídil zásadami bezpečného chování na pracovišti. Ke vzniku situace, jejímž důsledkem byl opakovaně zmiňovaný pracovní úraz, přispěla i nepozornost jeřábníka V. K., který jeřáb dálkově ovládal a v souvislosti se svým jednáním je trestně stíhán.

7. Žalobkyně závěrem žaloby uvedla, že ačkoli nezpochybňuje smysl existence institutu pověřené osoby, má za to, že její jmenování v posuzovaném případě by bylo pouze formálním krokem, jelikož povinnosti tomuto institutu svěřené splnila žalobkyně sama, aniž by je formálně přenesla na další subjekt. Existence pověřené osoby, by tak již v provozu neznamenala výraznou změnu. Žalobkyně pak učinila žalobními tvrzení i tvrzení učiněné ve správním řízení, jejichž smysl je však zcela shodný s tezemi uvedenými výše, a navrhla proto, aby správní soud uložený správní trest snížil na částku 100 000 Kč.

III. Vyjádření žalovaného

8. Stejně jako žalobkyně i žalovaný úvodem svého vyjádření zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a setrval na tom, že se žalobkyně dopustila přestupku podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce. Jelikož žalobkyně v žalobě uplatnila stejnou argumentaci jako ve správním řízení, odkázal žalovaný v podrobnostech na odůvodnění obou správních rozhodnutí. Obě rozhodnutí pak považuje za vydaná na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

9. Podle žalovaného z obou správních rozhodnutí vyplývá, že žalobkyní nesplněnou povinnost nelze hodnotit jako formální krok, přičemž se žalobkyní nelze souhlasit ani v tom, že by veškeré povinnosti pověřené osoby sama, coby zaměstnavatel, splnila. K výměře uložené pokuty žalovaný odkázal na příslušné pasáže odůvodnění obou

správních rozhodnutí. Uložení pokuty v nižší výměře, než v jaké byla správními orgány uložena, by žalovaný považoval za nepřiměřeně nízké, jak se touto otázkou ostatně zabýval v napadeném rozhodnutí. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Za správnost vyhotovení: R. V.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně s takovým postupem souhlasila výslovně a žalovaný na výzvu soudu nevyjádřil svůj nesouhlas. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Skutkový stav věci

11. Dne 10. 12. 2020 inspektor správního orgánu I. stupně provedl kontrolu na žalobkyní převzatém pracovišti „hala chemie, pole D“ – areál společnosti ZVU STROJÍRNY, a. s., IČ 25267141, ulice Kampelíkova 758/4, Hradec Králové. Při této kontrole správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně na zmíněném pracovišti neurčila „pověřenou osobu“, tj. konkrétní kompetentní fyzickou osobu, která odpovídá za organizaci a řízení bezpečného provozu zdvihacího zařízení – mostového jeřábu. Kontrolou zjištěných a v protokolu zaznamenaných nedostatků bylo celkem pět.

12. Na základě zjištění učiněných při kontrole vydal správní orgán I. stupně dne 4. 5. 2021, pod č. j. 6239/8.30/21-3, příkaz, jímž uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce a uložil jí pokutu ve výši 350 000 Kč. Proti zmíněnému příkazu byl žalobkyní podán odpor, přičemž v následném správním řízení žalobkyně brojila zejména proti výši uložené pokuty. Po dokazování provedeném na ústním jednání dne 24. 8. 2021 vydal správní orgán I. stupně prvoinstanční rozhodnutí, jímž žalobkyni opět uznal vinnou spácháním výše specifikovaného přestupku a uložil jí pokutu ve výši 280 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Právní závěry

13. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

14. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.

15. Konečně pak krajský soud považuje za potřebné a užitečné nejprve shrnout relevantní právní základ, který se k rozhodování o moderaci uloženého správního trestu váže. Základ pro návrh na moderaci obsahuje již § 65 odst. 3 s. ř. s., podle něhož, rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem

dovolených. Žalobce se může domáhat třebas jen moderace, má-li za to, že jinak je rozhodnutí správního orgánu v souladu se zákonem.

16. Předpokladem moderace je to, že nejsou důvody pro zrušení správního rozhodnutí podle § 78 odst. 1 (rozhodnutí o výši pokuty je zákonné, tedy správní orgán při udělení pokuty nevybočil ze zákonných mezí a své rozhodnutí řádně odůvodnil), ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Podmínkou je, že rozhodnutí o moderaci lze učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán a který soud případně vlastním dokazováním „v nikoli zásadních směrech" doplnil. Soud tedy nemůže nahrazovat svou vlastní důkazní činností správní orgán. Pokud by byla důkazní situace natolik nejasná, že by znemožnila moderaci, pravidelně by to vedlo ke zrušení správního rozhodnutí pro vady v nalezení skutkového základu věci.

17. Konečně poslední podmínkou je, že žalobce navrhl moderaci v žalobě. Jinak řečeno, i kdyby snad soud považoval trest za zjevně nepřiměřený, nemůže aplikovat moderaci bez návrhu.

18. Posledně zmíněnou podmínku lze bez dalšího prohlásit za splněnou, jelikož návrh na moderaci uloženého správního trestu byl jediným návrhem žaloby. Lze tak přistoupit k samotnému posouzení uložené sankce, přičemž, jak plyne z výše uvedeného, je třeba nejprve posoudit, zda bylo rozhodnutí o uložení sankce zákonné.

19. Jak krajský soud uvedl výše, je třeba nejprve zkoumat, zda správní orgány při ukládání pokuty nevybočily ze zákonných mantinelů sazby pokuty stanovené pro posuzovaný přestupek a následně zhodnotit, zda byla konkrétní uložená výše pokuty dostatečně odůvodněna. Na první z uvedených otázek je třeba odpovědět, že nikoli. Správní orgány tedy nevybočily ze zákonné sazby pokuty za projednávaný přestupek, jelikož podle § 30 odst. 2 písm. d) zákona o inspekci práce, lze za přestupek podle odst. 1 písm. f) téhož ustanovení uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč, přičemž dolní hranice pokuty není stanovena. Pokuta tedy byla uložena v rámci zákonné sazby. Výše uvedené krajský soud konstatuje nad rámec nutného, neboť žalobní námitky nesměřovaly k tomu, že uložená sankce je nezákonná.

20. K otázce náležitého odůvodnění konkrétní výše uložené sankce krajský soud připomíná, že správní orgány při ukládání sankce v projednávané věci přihlédly k majetkovým poměrům žalobkyně, když za účelem jejich zjištění nahlížely do veřejně přístupných elektronických rejstříků. V nich bylo zjištěno, že žalobkyně v letech 2018 a 2019 vykazovala zisk vždy ve výši desítek milionů Kč. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně není vedena správcem daně coby „nespolehlivý plátce". Nebylo zjištěno, že by se žalobkyní bylo vedeno insolvenční, konkurzní ani vyrovnávací řízení a žalobkyně nebyla v likvidaci. Správní orgány tak uzavřely, že ukládaná pokuta nemůže být pro žalobkyni likvidační. Pro úplnost odkázaly na rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, ze dne 22. 1. 2014, č. j. 38 Ad 16/2010-127, podle kterého by odvíjení výše pokuty toliko od výsledku hospodaření sankcionovaného subjektu vedlo k tomu, že špatně hospodařící subjekt by mohl beztrestně porušovat zákony, neboť by neměl zdroje na úhradu pokuty.

21. Dále pak správní orgány hodnotily význam zákonem chráněného zájmu, jež byl přestupkem porušen, a tím je zájem na ochraně života a zdraví fyzických osob. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že následek jednání žalobkyně byl způsobilý značně negativně ovlivnit celkovou hladinu zaměstnancům garantovaného standardu bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Správní orgány nadto uvedly, že nejsou

oprávněny, a nečiní tak, posuzovat odpovědnost za vznik pracovního úrazu. Přihlédly však i k následku přestupku. Stejně tak ale správní orgány přihlédly ke skutečnostem namítaným žalobkyní, a to sice ke změně její ekonomické situace. Ta, i podle závěrů správních orgánů, vyplývá zejména z vyjádření žalobkyně ze dne 12. 8. 2021 a přiložených listin. Žalobkyní namítané zhoršení ekonomické situace zohlednil již správní orgán I. stupně při ukládání sankce, jelikož uložená sankce byla snížena o 20 %, oproti sankci uložené příkazem.

22. Správní orgány též zohlednily, že přestupek byl spáchán ve formě nedbalosti, jelikož úmyslné zavinění nebylo prokázáno. Stejně tak přihlédly k tomu, že žalobkyně se dosud stejného či obdobného přestupku dříve nedopustila. V podrobnostech k jednotlivým otázkám krajský soud odkazuje na odůvodnění na stranách 13 až 15 prvoinstančního rozhodnutí, stejně jako na strany 9 až 11 napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného nezbývá než uzavřít, že pokuta uložená správními orgány byla uložena zákonně, jelikož její výše byla řádně odůvodněna.

23. Nyní je tak na místě přikročit ke stěžejní námitce žalobkyně, totiž k nepřiměřenosti uložené sankce a návrhu na její moderaci. Jak bylo již uvedeno výše, z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že při stanovení výše sankce vycházely z majetkových poměrů žalobkyně, které si samy zčásti opatřily a zčásti byly doloženy žalobkyní samou. Jednalo se zejména o výpisy elektronických rejstříků, podle kterých je žalobkyně zaměstnavatelem ve velikostní kategorii 50-99 zaměstnanců, podle listin obchodního rejstříku žalobkyně za rok 2018 vykázala zisk 142 003 000 Kč, za rok 2019 pak zisk ve výši 75 830 000 Kč. Jak bylo uvedeno výše, není žalobkyně správcem daně označena za tzv. nespolehlivého plátce a nebylo s ní vedeno ani insolvenční, konkurzní či vyrovnávací řízení. Při stanovení výše pokuty navíc správní orgány zohlednily i žalobkyní doloženou aktuální ekonomickou situaci, kdy žalobkyni nebyla proplacena cena podstatné zakázky, přesto žalobkyně musela z fakturované částky odvést daň a v důsledku zpoždění i dalších plateb svých zákazníků se ne svou vinou dostala do tíživé situace.

24. Podle krajského soudu pak nelze hovořit o nepřiměřenosti uložené sankce, a to jednak s ohledem na význam zájmu chráněného porušenými ustanoveními (život a zdraví fyzických osob) a možné celkové negativní ovlivnění garantovaného standardu bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Krajský soud pro doplnění uvádí, že výše pokuty uložené žalobkyni dosahuje toliko 14 % horní hranice sazby pokuty za posuzovaný přestupek a tuto výši neshledává nepřiměřenou. Je tomu tak zejména proto, že pokuta uložená za protiprávní jednání musí být svou povahou odrazující od páchání dalších obdobných deliktů a musí být pro pachatele nepříjemná. Stejně tak musí uložená pokuta odrážet i míru poškození veřejného zájmu, k tomu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 6 A 147/2002-35.

25. Přisvědčit nelze žalobkyni ani v tom, že by se v projednávaném případě jednalo toliko o její formální provinění. Správní orgány opakovaně uvedly, že předmětem řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, nebylo zkoumání zavinění pracovního úrazu, jež se na pracovišti žalobkyně stal. Uložená pokuta není ani trestem za tento pracovní úraz, naopak je trestem za zjištěné a popsané nedostatky na úseku bezpečnosti práce. V podrobnostech odkazuje krajský soud na odůvodnění správních rozhodnutí. Na posouzení projednávané věci tak nemůže mít vliv ani argumentace žalobkyně týkající se možného skutkového průběhu pracovního úrazu, resp. spekulace ohledně jeho ne/vyhnutelnosti. Ničím nepodložená je tak i spekulace žalobkyně o tom, že pověřená

osoba by pouze převzala závěry učiněné žalobkyní při výčtu nebezpečí a rizik spojených s činností, při níž došlo k pracovnímu úrazu, a v provozu samotném by již ničeho nezmohla. Ani takováto spekulace tak nemohla mít na výši uložené pokuty vliv.

26. Přes vážnost poškození zájmu chráněného zákoníkem práce přistoupily správní orgány k uložení pokuty v částce nepřesahující 15 % výše horní hranice zákonné sazby. S ohledem na to, a na výše popsanou škodlivost jednání žalobkyně, nepovažuje krajský soud uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou. Zároveň není podle krajského soudu na místě uvažovat o upuštění od uložené pokuty, ba ani o jejím snížení, jelikož sankce uložená v nižší výši by v posuzovaném případě již ztrácela svůj odrazující účinek.

V. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

28. Výrok II. o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. června 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.